

Forfatter: Winther, Christian

Titel: Udrag fra Poetiske Skrifter

Citation: Winther, Christian: "Poetiske Skrifter", i Winther, Christian: *Poetiske Skrifter*, udg. af Oluf Friis , 1927-29, s. XXII. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-winterchr01val-shoot-idm139972050061072/facsimile.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Poetiske Skrifter

for en national Digtning. Paa dette Grundlag turde han igen stille sig i Række med Poul Møller.

\*

Den sidste Strofe i »Til en Digter« er paa en underfundig Maade sat op mod de første Strofer. Man forstaar kun dette Digt — og overhovedet Winther — hvis man har Øre for hans »blandede« Tale: Alvoren og Lunet. Der er et stort Stykke Baggesen i Chr. Winther, en Baggesen, der har en lykkelig Reserve af Naivitet og Sundhed. Paa Baggesensk Vis kunde man udtrykke Digtets Tankegang med en Fortolkning og Udvidelse af dets Titel: *Winther til sig selv* (5: de første Strofer »til en Digter«), eller *Winther over Winther* (5: den sidste Strofe imod de foregaaende). I den sidste Strofe røber Digteren sin inderste Hemmelighed, som han hele Tiden har gemt paa, lykkelig ved sit Eje: han synger kun for den Ene, Hende, der har vakt hans Sang til nyt Liv. Den Kvinde, der staar bag dette Digt og bag hele hans følgende Digtning, er Julie Winther. De havde truffet hinanden i de sidste Aar i Trediverne (o. 1837) i det københavnske Selskabsliv. Hun var den Gang en gift Kone. I de følgende Aar udviklede deres Kærlighed sig. Hun søgte Skilsmisse fra sin Mand og i 1848 ægtede Chr. Winther hende.

Man forstaar, at der bag disse nøgne Data skjuler sig et yderst compliceret Væv af Livstraade og Menneskeskæbner. At gaa i Detaljer her lønner sig ikke. Man bliver dog altid den udenforstaaende, der trænger ind og vurderer og bedømmer uden at have de nødvendige faktiske og psykologiske Forudsætninger for at kunne gøre det. Iblant alt det psykologisk vigende staar det som fast og sikkert, at for Winther betød Oplevelsen Vendepunktet i hans Liv. Det var Kærligheden til Julie, der reddede ham. Det er dette *almene*, som det gælder om at forstaa, fordi det er Livsnerven i Winthers Digtning.

Da Winther i November 1824 var blevet teologisk Kandidat, var hans Vandre- og Læreaar til Ende.

XXII